

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Всесвітліший отче-ректоре! Всесвітліші та всечесніші отці! Дорогі брати і сестри! Дорогі брати випускники!

Слава Ісусу Христу!

Ось і настав той день, якого ви так чекали і прагнули. Позаду шість років навчання, велика кількість перечитаних книг, позаду і прослухані лекції, і здані іспити. Ці шість років були наповнені спільною та приватною молитвою у цій каплиці, різними служіннями в стінах цієї обителі та за її межами. Шість років тому ви розпочали свою дорогу, тоді ви про щось мріяли, чогось чекали, чогось прагнули. Запитаймо себе: чи стали ми кращими чи гіршими? Чи не втратили той запал та натхнення до служіння? Чи не зрадили собі, своїм та ближніх очікуванням? Як і чому ми змінились?

Оце сьогоднішнє урочисте завершення навчання є радше початком нової глави книги вашого життя, бо кожна здобута вершина завжди відкриває нові вершини, які ще треба осягнути. Насправді розпочинаються нові уроки, і ви стоїте перед важливим іспитом. Це будуть не завжди сприятливі обставини, в яких важливо не загубити себе, і виклики, на які треба буде гідно відповісти. Це будуть зустрічі з тими людьми, яким ви послані служити, коли звернуться до вас за порадою чи розрадою, зі своїми сумнівами та надіями, в бідах та радостях. Вони ж потребують слова істини, мудрої поради, щирої розради та доброго ліку. Вашою ж відповіддю повинен бути насамперед ваш приклад, ваше наставлення, ваше свідчення. Тим же свідченням має бути ваша віра, діяльна у любові, ваші добрі діла для наших ближніх, нашого народу, нашої землі. Ваша поведінка не може бути неправильною, ваше слово не може бути нещирим, ваша участь у житті вашої пастви не може бути поверховою. Будьте з вірними приятелями. Ви маєте бути вашому парафіянину батьком і сином, братом і другом, вчителем і вихователем, прикладом і натхненником.

Саме життя перед Богом і серед ближніх буде і вчителем, і екзаменатором, але відтепер ще більша відповідальність лежить на вас, бо ви відповідаєте вже не тільки за себе. Будуть помилки, будуть невдачі, але ніколи не намагайтеся виправдовувати себе. Нашим помилкам, легковажності чи байдужості немає бути виправдання – можливе лише покаєння і спокута. Бійтесь заплямувати себе лихим вчинком чи ганебною дією, вони бо стануть плямою на світлих ризах Церкви.

Споконвіку священник був не тільки служителем обряду, а й першим авторитетом у вірних, опорою і порадою. Будь-яка наша неправильна дія чи навіть наставлення стають для вірних причиною спотикання та зневіри. Тож боріться з гордістю, зверхністю, байдужістю та лінню – це бо зрада вашого покликання і біль для Церкви. Стережіться та уникайте грошлюбства, „бо корінь усього лиха - грошлюбство, до якого деякі вдавшись, від віри відбились і прошили себе численними болями”.

Сучасність же ставить перед священником багато викликів. Він повинен бути готовим до них, а, навіть, передбачати їх. Не можна мовчати коли топчеться істина, коли торжествує несправедливість, коли сильний утискає слабого. Ми просто не маємо права бути байдужими, бо байдужість – це мовчазний дозвіл на зло, на несправедливість, на брехню. Вірою, що „Христос воскрес із мертвих, смертю смертю подолав” та надією на „воскресіння мертвих і життя будучого віку” щодня перемагаючи зневіру та сумніви, ми покликані нагадувати суспільству і владі про Бога Живого, про якого ті часто забувають, вказувати на Нього, закликати до Нього.

Пам'ятаймо, що все ми можемо з Богом, без Нього ж – нічого. Тож плекайте у собі духа

молитви, живіть свою віру постійним читанням Писання, бо каже Господь: „У мені перебувайте - а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградні, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені. ... Хто перебуває в мені, а я в ньому, - той плід приносить щедро. Без мене ж ви нічого чинити не можете”.

Наостанок хотів би звернутись до кожного з вас зокрема словами св. Апостола Павла: „Ти ж, чоловіче Божий ... шукай праведности, побожности, віри, любови, терпеливости, лагідности. Змагайся добрим змагом віри, старайся досягнути життя вічне ... Благаю тебе перед Богом, який усе оживлює, і перед Христом Ісусом, який при Понтійському Пилаті склав добре визнання, щоб ти зберігав заповідь без плями, без догани - аж до появи Господа нашого Ісуса Христа”.

Нехай же і Мати Божа, Та Котрій Христос поручив свого улюбленого учня і усіх нас, допоможе Вам дорогі випускники, іти з радістю тією дорогою священничого покликання. Хоч інколи ця дорога може бути хресною, важкою та тернистою, але вона обов'язково веде до Воскресіння, до відродження духовного нашого народу, кожної людини зокрема. Дорогі батьки, дякую вам за те, що Ви виховали своїх дітей і віддали їх на виховання і служіння Церкві. Продовжуйте підтримувати їх у цьому покликанні, а найперше - завжди моліться за них.

Бажаю нашим випускникам, ректорату та викладачам, батькам та усім Вам дорогі у Христі, щоби Благодать Господа Нашого Ісуса Христа, і любов Бога, і Отця, і Причастя Святого Духа була завжди з усіма вами. Амінь.

Слава Ісусу Христу!